

Töö autor: Rico Jakob Kask

See luuletus on mõeldud sulle;
Kes iganes seda loeb, luba mulle;
Et isegi, kui ees ootav tundub pime;
Siis tea, et seal hüütakse kodumaa nime.

Just nii, ära mõlguta, kuidas seda tean;
Lihtsalt usu neisse ridadesse, mida sean;
Ja püsi sellel teekonnal lõpuni kaasas;
See on teekond värssidel, mitte viljatul aasal.

See kiri on aegadest, mis pole veel saabunud;
Aegadest, mil rahu on kodumaale maabunud;
Aegadest, kui isamaa on liidu loond' läänega;
Ja väike Eesti on piiratud punase äärega.

See kiri paljastab sulle, mida toob aeg;
Ja kuhu tüürib sini-must-valget kandev laev;
Tean, et su teekond pole võrreldav puhkusega;
Ent täna ma kirjutan siiski sulle uhkusega.

Seega mind hoolikalt lõpuni kuula;
Haara see paber, ringi ära tuula!
Tõde vaid kirjas, viimne kui täht!
Sest ritta seadja palju on näht'!

Mis, mu silmitseja, mis sind valdab?
Mis on oodata, kes sind haldab?
Töö ja vangilaager horisondil;
Kus surnutel on pori kondil.

Istud teadmatuses vagunis;
Su peale karjub keegi pagunis;
Sind valdab vaid külm ja hirm;
Kui ridadest libiseb üle silm.

Rappudes ridu lugeda lõhud;
Ümber mitte miski, kuid korisevad kõhud;
See kõik, kuid mille nimel?
Kas teel on ka valgust või on ainult pime?

Tean, et meeled hüüavad: „Kibe!”;
Aga teie retke lõpp-punktiks on Siber;
Minul on mõistagi lihtne öelda;
Kuid anun, vaid hüvale katsu mõelda!

Nimed, mis alatult üles andnud NLKP;
Kõik lapsed, kes kargesse on emmega teel;
Neid sõnu lugeda vajatakse!
Nende abil teed südamesse rajatakse.

Niikaua ärge laske buržuikal kustuda;
Ja mitte mingil juhul oma hingel mustuda;
Sõidate mööda neid külateid;
Kuid ühine on rütm me südameis.

Kõik, mis sa teha saad on jagada neid mõtteid;
Et kaasmaalastega koos suudaks ületada tõkkeid;
Selles kirjas on peidus avastatav vägi;
Mida suuda avastada vere värvi mägi.

Neid ridu lugedes hääbuvad su mured;
Ja lapse asemel toovad rahu kured;
Lase end sulada nende ridade vahele;
Isegi kui on jahe ja ruumi vaid kahele.

Las ma räägin, mis saama hakkab;
Las ma räägin, mis olemast lakkab;
Ja mis tuleb, ja mis läheb;
Mida on küllalt, ja millest on vähe.

Meie riiki ootamas ainult helge;
Ilmataat poetab ikka talviti valge helbe;
Valgus pole kadumas ega kao meie riigist;
Ning sellest sõjast ei välju me viigist.

Kord tuleb aeg, mil langeb punane kardin;
Ja asemele taaskord sini-must-valge pargib;
Pikk Hermann jätab hüvasti jälelda viisnurgaga;
Meie vabadus võetakse vastu Teile mõeldes kurvaga.

Vuntsidega metssiga veel tõstab võimu sõrge;
Miks vabaduse hind on nii üüratult kõrge?
Õnneks ootab ka kõige jõhkramat juhti;
See üks kahest, mis meie kõigi eludes ühtib.

Aastaid tuleb oodata vaid neli;
Kui kirstu põhja näeb ta seli;
Siis saavad mitmed teist võimaluse;
Naasta koju, mis algul tundus võimatune.

Kohtuda uuesti igatsetud peredega;
Kuid mõned põrkuvad kurbade uudiste terelega;
Sest mitte kõigi saatus pole ühine;
See-eest on see veel vähem tühine.

Punane jää ei suuda meid igavesti katta;
Isamaa lootusi ei tuleks kunagi maha matta;
Kui seitsekümmend kaheksa langeb viimane metsavend;
Siis tea, et viimse hetkeni tuleb kaitsta ka end!

Tuleb revolutsioon, mis möödub lauldes;
Kodumaal kallis, kuid hõivatud ja kauges;
Meid ühendab kolme riigi ühine saatus;
Saagu inimkett tihe, see alles vaatus!

Rooli taha mees, kellel sünnimärk laubal;
Punase suurettevõtte pankrotis suur osa tema kaubal;
Nii langeb kokku impeerium nii uhke;
Mis jagab helgetele peadele hoogsalt muhke.

Aastaid vaja kannatada nelikümmend viis;
Siis viimast punast sõdurisaabast peab taluma Eesti piir;
Kümne pärast võtab meid vastu kogu Euroopa;
Ja me pole enam üksi Baltikumi koopas.

Anna mulle aasta ja siis sünnin mina;
See, kes lubab, et tõde iga rida;
See, kes loodab, et vaeva vähendada saab;
Kaasmaalasi värisevaid, kelle lehed kui haab.

Tea, et kui aastaid seitsekümmend viis;
Eesti kopsud vabadust hingavad siis;
Ning aastaring sai täis saja kuues;
Ja meie tähistame seda tundes uues.

See, mis sulle võõras veel;
Kuid varsti mitte, kiri sinuni teel;
Hinges olen sinuga, mu armas;
Lõigake mu sõrm, siis kirjutab mu varvas.

Kõik teie kannatused tasutakse;
Niikaua poe oma kasukasse;
Ja kui siis ka ei haara sisimas soe;
Siis neid ridu veelkordselt loe.

Hoia seda luuletust enda kanda,
kuni tunned, et pead selle edasi andma.
Hoia seda väekalt, kui see sinuni jõuab;
Või kui keegi su käest seda võtta nõuab.

Ära lase neil ridadel iial kustuda!
Ja rohkem veel, tuleb nendesse uskuda!
Sest panin need read kirja vabaduses;
Mille eest pead sina kannatama, vabandused!

Olgu see kõigile küüditatutele valguseks;
Pimeduses, mis varsti muutub alguseks;
Alguseks uueks väiksele riigile;
Mis mõjub kui piisk selgele tiigile.

Tundmatu